

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

πρακολουθῶ τὴν ἐξέλιξι τοῦ σπόρου ποῦ ρίχνεται στὸ χῶμα καὶ σπᾶ τὴν ἐπιφάνεια, καὶ ὑψώνεται καταπράσινος καὶ ρίχνει βλαστὸς καὶ φουσκώνει στὲς ἄκρες τῶν κλάδων καὶ πετᾷ λουλούδια—ὦ, τίδῃποτε λουλούδια: ὅσο ταπεινότερα καὶ λευκότερα, τόσο πλείονοι καὶ καλὸ μοῦ κάνουν. . . Καὶ νὰ παρακολουθῶ ὕστερα τοῦ λουλουδιοῦ τὴ τύχη. Μπομπούκι παρθένο, κι' ὕστερα ἀνοίγεται καὶ χύνει στὸν ἀέρα τὸν αἰώνιον παραπονεμένον ὕμνον τῶν ἀρωμάτων—ποῦ κάτω πηγαίνουν καὶ Κάποιον ὕμνου καὶ κάποιον Πιχρᾶδισο θάχουν κι' ἐκεῖνα—κοντὰ στὸν Παρᾶδισο τῶν ὁμορφῶν ψυχῶν—γιὰ ν' ἀκινήτῃσιν καὶ νὰ ἡσυχάσουν καὶ νὰ μὴ πονοῦν.

Ὅταν εἶμαι θυμωμένος, ὅταν εἶμαι λυπημένος, ὅταν οἱ βλαστημιεὶς ἀνεβαίνουν σὰν ὑπὸ σχέσεις παρηγοριᾶς στὰ χεῖλῃ μου, ὅταν ὅλη μου ἡ ψυχὴ εἶνε ἀκάθαρτη ἀπὸ βάνυσσα πύθη—κατεβαίνω στὸν κῆπο, κυττάζω κανένα μικρὸ λουλουδί ριγμένο σὲ καμμιὰ γωνιὰ τῶν χωμάτων καὶ ἡσυχάζω. Καὶ ἡσυχάζω. Ἐνα βιβλίον, ἢ ἀνάγνωσι τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ, μιὰ μεγάλη εὐτυχία, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἡσυχάσουν τὴ ψυχὴ μου, ὅσο τὸ μικρὸ λουλουδί ποῦνε ριγμένο σὲ κάποια γωνιὰ τῶν χωμάτων.

Καὶ γιατί νὰ μὴν ἀγαπήσω τὸ βλαστὸ μὲ τὰ δύο του πιδιὰ, ποῦλθε νὰ μὲ βρεῖ καὶ ν' ἀγκαλιάσει τὸ παρᾶθυρό μου καὶ τὴ μοναξιά μου καὶ νὰ μὲ ξεκουράζει μὲ τὴν ἀγάπη του κάθε βράδυ, ἀπὸ τὴ περιώδυνη ἡδονὴ τῆς μελέτης;

Εἶνε γελοῖον, εἶνε πιδικόν, τὸ ξέρω. Ἐτσι ὅμως αἰσθάνομαι, τί νὰ κάμω;

Ἡ μητέρα μου ἀνέθηκε χθὲς στὴ κάμαρὰ μου κι' ἔγυρε ἀπὸ τὸ παρᾶθυρο. Ἀκουσα ἕνα τριγμὸ. Ἡ γαζία ἐκινήθηκε κι' ἀκουσα τὸ κλῆμα νὰ σειέται—ἐνοιώθη ἐσειοῦταν ἴσχυ μὲ τὴ ρίζα του πέρα στὴ κρεββατίνη. Ἐτρεξα στὸ παρᾶθυρο. Ἡ μητέρα μου κρατοῦσε στὰ χεῖρά της μισοζουλισμένη τὰ δύο σταφύλια τοῦ βλαστοῦ, κι' ὁ βλαστὸς εἶχεν ἀφίσει τ' ἀγκάλικμα τῆς γρίλλιας κι' εἶχε γκρεμιστῇ κάτω κι' εἶδα στὲς δύο κόγχες τῶν φύλλων δύο μεγάλες πληγές.

—Μητέρα! Κι' ἡ μητέρα μου στὴ φωνὴ καὶ στὴ χλωμάδα μου ἐνοιωσε τὴν αἰτία καὶ τὸν παρᾶξενον πόνο κι' ἄρχισε νὰ κλαίει.

—Παιδί μου! . . δὲν τόξερα. . .

Ἐφοβήθηκα νὰ μὴν πῶ τίποτε νὰ λυπήσω τὴν μητέρα μου κι' ἔτρεξα κάτω νὰ μείνω μόνος.

Ἄν σὰς πῶ πῶς ἔκλαψα, θὰ γελάσετε.

Ἄν σὰς πῶ πῶς ἀπὸ τότε δὲν ἀνοιξά τὸ παρᾶθυρο πλεῖς, γιὰ νὰ μὴν δῶ τὸν βλαστὸ, γιὰ νὰ μὴ νοιώσω τὰ παρᾶξενον ποῦ θὰ τρέχουν ἀπὸ τὲς πληγές, θὰ γελάσετε.

Ἀλήθεια, κι' ἐγὼ ὅταν εἶμαι μαζί μὲ ἄλλους καὶ τὸ συλλογοῦμαι, γελῶ.

KARMA NIPBAMH

Εἰς ἄνθρωπος, δυσφορῶν διὰ τὴν τύχην του, παρεπονεῖτο ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

—Ὁ Πανάγαθος, ἔλεγε, δίδει τόσα πλοῦτη εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εἰς ἐμὲ τίποτε.

—Ἄλλ' εἶσαι τόσο πτωχὸς ὅσον πιστεύεις; εἶπεν εἰς γέρον ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους. Δὲν σοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς νεότητα καὶ ὑγίαν;

—Δὲν λέγω ὅχι· εἰμπορῶ μάλιστα νὰ ὑπερηφανευθῶ διὰ τὴν νεότητα καὶ τὰς δυνάμεις μου.

Ὁ γέρον ἔλαβε τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ νέου καὶ τὸν ἠρώτησε:

—Θὰ ἐδέχεσο νὰ σοῦ κόψουν αὐτὸ τὸ χέρι, ἂν σοῦ προσέφεραν χίλια ρούβλια;

—ὦ! ποτέ!

—Τὸ ἀριστερό;

—Οὔτ' αὐτό!

—Θὰ ἀπεφάσιζες νὰ χάσῃς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἂν σοῦ ἔδιδαν δέκα χιλιάδας ρούβλια;

—Κύριε φύλαττε! Οὔτε τὸν ἕνα ὀφθαλμόν μου θὰ ἔδιδά ποτέ διὰ τὸν μεγαλείτερον θησαυρὸν τοῦ κόσμου!

—Βλέπεις λοιπὸν, προσέθηκεν ὁ γέρον, τί πλοῦτη σοῦ δίδει ὁ Θεός. Καὶ ὅμως παραπονεῖσαι.

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ καλλιτέρα ἀπόδειξις τοῦ εἰλικρινοῦς ἔρωτος εἶνε ἡ ἀδεξιότης.

Γκινὼν

Ὁλίγον ἀγαπᾷ ὁ δυνάμενος, γὰ εἶπη πόσον ἀγαπᾷ.

Πετράρχης

Ὁ ἔρως καὶ ἡ μουσικὴ εἶναι αἱ δύο πτέρυγες τῆς ψυχῆς.

Μπερλιόζ

Παρατηροῦμεν ὀλίγα ἐλαττώματα διὰ ν' ἀποδεχθῶμεν ὀλίγας ἀρετάς.

Βωδενάγκ

Τὸ μουσικὸν τῆς διαρκοῦς νεότητος εἶνε ἡ αἰσιοδοξία.

Τὸ πνεῦμα τῆς γυναικὸς εἶνε ἀπὸ ὑδράργυρον· ἡ καρδιά της ἀπὸ κηρόν.

Ὁ ἄσωτος εἶνε ὡς ὁ μωρὸς ποῦ ἀνάπτει τὸν λύχνον του τὴν μεσημβρίαν καὶ δὲν ἔχει ἔλαιον διὰ νὰ τὸν ἀνάψῃ τὴν νύκτα.